

OD AUTORKY BESTSELLERU JAK BÝT ŽENOU

JAK STVOŘIT DÍVKU

CAITLIN
MORANOVÁ

HOST

„Tak vtipné, že se budete
za břicho popadat.“

HELEN FIELDINGOVÁ, AUTORKA
DENÍKU BRIDGET JONESOVÉ







Caitlin Moranová

JAK STVOŘIT DÍVKU



JAK STVOŘIT DÍVKU

**CAITLIN
MORANOVÁ**

Brno 2016

Copyright © 2014 by Caitlin Moran

Translation © Petra Jelínková, 2016

Cover picture © Ellis Buttrey

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-709-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-710-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-711-0 (Formát MobiPocket)

*Mé mámě a mému tátovi, kteří naštěstí vůbec nejsou
jako rodiče v této knize a nechali mě, abych ze sebe
udělala takovou holku, jakou jsem chtěla.*

POZNÁMKA AUTORKY

Toto dílo je smyšlené. Čas od času se v něm objeví skuteční hudebníci a skutečná místa, ale vše ostatní — postavy i to, co dělají a říkají — je výplodem mé fantazie. Tak jako Johanna pocházím z velké rodiny, vyrostla jsem v obecním domku ve Wolverhamptonu a v útlém mládí jsem začala pracovat jako hudební publicistka. Ale Johanna nejsem. Její příbuzní, kolegové, osoby, které potkává, a její zážitky se neshodují s mými příbuznými, kolegy, osobami, na něž jsem narazila já, nebo s mými zážitky. Máte před sebou román a všechno v něm je smyšlené.



NEPOPSANÝ LIST

1

Ležím v posteli vedle svého bratra Lupina.

Je mu šest. Spí.

Mně je čtrnáct. Nespím. Masturbuju.

Podívám se na brášku a pomyslím si blahosklonně: „Takhle by si to přál. Chtěl by, abych byla šťastná.“

Koneckonců, má mě moc rád. Určitě by ho netěšilo, kdybych byla ve stresu. A já mám moc ráda jeho — i když zrovna teď, když si to dělám, na něj musím přestat myslet. To by nešlo. Teď to musím dovést ke zdárnému konci. Nemůžu dopustit, aby se mi do sexuálních fantazií zatoulali sourozenci. Sice se dnes dělíme o postel — o půlnoci s pláčem slezl ze své palandy a lehl si vedle mě —, ale říši sexuality spolu opravdu sdílet nemůžeme. Musím ho ze svého vědomí vypudit.

„Na tohle musím být sama,“ oznamuju mu v duchu neoblopným hlasem a pokládám mezi nás polštář, kvůli diskrétnosti. Je to naše malá soukromá Berlínská zídka. Na jedné straně pohlavně vyspělí pubescenti (západní Německo), na druhé šestiletí kluci (komunistická Evropa). Tuto hranici musím náležitě střežit.

Vlastně není divu, že potřebuju onanovat — dnešek byl pořádně stresující. Ani tentokrát starouš neprorazil. Dva dny byl neznámo kde. Dnes po poledni se vrátil a vedl si

s sebou rozcuchaného poďobaného mladíka v blyštivě šedém tenkém obleku a s růžovou kravatou.

„Tenhle borec,“ povídá táta rozněžněle, „je naše budoucnost. Pozdravte naši budoucnost, děcka.“

Všichni toho borce, naši budoucnost, zdvořile zdravíme.

Na chodbě nám otec v guinnessovém oparu vysvětlil, že podle něj je ten chlápek lovec talentů z nahrávací společnosti z Londýna. Prý se jmenuje Rock Perry — „anebo možná Ian“.

Otočili jsme se na chlapíka, který se mezitím usadil na našem rozpadajícím se růžovém gauči v obývacím pokoji. Pan Rock byl pěkně namazaný. Seděl tam s hlavou v dlaních a vypadalo to, že mu nějaký nepřítel utáhl kravatu a ona se ho teď pokouší uškrtit. Představu budoucnosti příliš nevyvolával. Spíš připomínal rok 1984. A to byla v roce 1990 prehistorie — dokonce i ve Wolverhamptonu.

„Když to klapne, budou z nás milionáři, sakra,“ šeptal hlasitě otec.

S Lupinem jsme radostně vyběhli na zahradu oslavovat. Houpali jsme se spolu na houpačce a plánovali si budoucnost.

Máma a starší brácha Krissi však zůstali zticha. Už v tom obývacím pokoji viděli několikrát, jak přichází zárná budoucnost — a potom zase odchází. Budoucnost má pokaždé jiné jméno a jiné oblečení, ale jedna věc se nemění: budoucnost k nám domů chodí jen tehdy, když je na káry. A následně je třeba budoucnost udržovat ve stavu opilosti — je totiž nezbytné nějak ji obelstít, aby nás vzala s sebou, až se bude chystat k odchodu. Musíme se — myšleno všech sedm členů naší rodiny — budoucnosti přichytit na kabát jako bodláky a nechat se na jejím hřbetě odvézt z našeho krcálku až do Londýna. Za slávou, bohatstvím a na večírky, kam patříme.

Zatím se to nikdy nepovedlo. Budoucnost se nakonec vždycky zvedla a vyšla ze dveří bez nás. Trčíme tu v obecním domku ve Wolverhamptonu už třináct let a čekáme. V tuto chvíli pět dětí — neočekávaným dvojčatům jsou prá-

vě tři týdny — a dva dospělí. Musíme se odsud dostat. Musíme se odsud dostat co nejdřív. Být chudí a neslavní už moc dlouho nevydržíme. Devadesátky jsou blbá doba pro někoho, kdo nemá slávu ani peníze.

V obývacím pokoji už to jde pomalu do kopru. Máma na mě sykla: „Běž do kuchyně, nachystej ty boloňské špagety a přidej do nich hrášek! Máme návštěvu!“ A tak jsem Rockovi naservírovala talíř těstovin — dokonce jsem se malinko poklonila, když jsem mu ho podávala — a on je teď do sebe láduje s vášní někoho, kdo zoufale touží vystřízlivět za pomoci malých sladkých hrášků.

Zatímco je s horkým talířem na kolenou lapený v pasti, táta se potácí před ním a snaží se na něj zapůsobit svým projevem. Tu oslavnou řeč už známe nazpaměť.

„Když se chcete předvést v nejlepším světle, nemůžete to jen tak odříkat,“ vysvětloval nám starouš mnohokrát. „Musíte to mít v sobě. Musíte tím žít. Musíte jim ukázat, že patříte k nim.“

Táta vrávorá a drží hostovi před očima kazetu.

„Hochu. Kamaráde,“ oslovuje ho. „Dovol, abych se představil,“ začíná citací písně „Sympathy for the Devil“ od Rolling Stones. „Jsem muž s... vybraným vkusem. Bohatý nejsem. Teda zatím, hehehe. Sešli jsme se tu, abych ti odhalil jednu velkou pravdu. Jsou totiž tři zásadní muži, bez kterých bychom tu dnes nebyli,“ pokračuje a snaží se opuchlými prsty vylovit kazetu z krabičky. „Svatá trojice. Alfa, epsilon a omega všech slušných lidí. Otec, Syn a Duch svatý. Jediní tři chlapi, které jsem kdy miloval. Tři Bobové: Bobby Dylan. Bobby Marley. A Bobby Lennon.“

Rock Perry na něj zírá stejně zmateně, jako jsme zírali my, když jsme to od tatky slyšeli poprvé.

„A všichni muzikanti na světě,“ navazuje táta, „se snaží dopracovat k tomu, aby mohli k těmhle zmrdům v hospodě přijít a říct jim: ‚Hele, kámo, já tě беру. Poslouchám tě.“

Ale posloucháš ty mě? Řekneš jim: Ty seš bizoní voják, Bobby. Ty seš tamburínista, Bobby. A ty seš zatracenej mrož, Bobby. To se ví. Ale já — já jsem Pat Morrigan. Tohle jsem já!“ prohlásí, když se mu konečně podaří vytáhnout kazetu z obalu. Zamává s ní Rockovi Perrymu před očima.

„Víš, co to je, kamaráde?“ ptá se ho.

„Kazeta C90?“ odpovídá nejistě Rock.

„Hochu, to je posledních patnáct let mého života,“ vysvětluje taťka. Vtiskne Rockovi kazetu do dlaně. „Ani ti to tak nepřijde, co? Neřekl bys, že se ti do ruky může vejít něčí život. Ale přesně tak to je. Musíš si teď v porovnání s tím připadat jako obr, že jo, hochu? Připadáš si mocně jako obr?“

Rock Perry s neurčitým výrazem klopí oči a prohlíží si kazetu. Podle všeho si připadá spíš rozpačitě.

„A chtěl by sis navíc připadat jako král? V tom případě bys to měl vydat na kompaktním disku a prodat deset milionů kusů,“ líčí táta. „Je to jako alchymie. My dva můžeme úplně změnit své životy. Oba můžeme mít tři jachty, lam-borghini a tolik prcin, že je od sebe budeš odhánět holí. Hudba je jako magie, chlape. Hudba ti může změnit život. Ale než se to stane — Johanno, přines pánovi něco k pití.“

Teď táta mluví se mnou.

„Něco k pití?“ ptám se.

„Z kuchyně. Z kuchyně přece,“ říká podrážděně. „Pití je v kuchyni, Johanno.“

Jdu do kuchyně. Tam stojí máma a vyčerpaně chová mimino.

„Jdu si lehnout,“ povídá.

„Ale taťka za chvíli dostane smlouvu na desku!“ namítám.

Máma zamručí. Přesně takový zvuk za několik let proslaví Marge Simpsonovou.

„Poslal mě, abych přinesla něco k pití pro Rocka Perryho,“ předávám zprávu se vši naléhavostí, jakou si dle mého soudu žádá. „Ale my nic k pití nemáme, nebo snad jo?“

Máma vysíleně kývne směrem ke kredenci, kde stojí dvě poloprázdné püllitrové lahve Guinnesse.

„Tohle přinesl domů. V kapse,“ povídá. „Spolu s tím tágem.“

Ukáže na kulečnickové tágo ukradené z hospody U Červeného lva, které stojí opřené o sporák. V našem domě působí stejně nepatřičně jako tučňák.

„Měl ho v kalhotách. Nechápu, jak to dělá,“ vzdychne. „Jedno už máme od minula.“

To je pravda. Stejně ukradené kulečnickové tágo už opravdu máme. Ale protože nám chybí kulečnickový stůl — ten nedokáže ukrást ani náš tatka —, Lupin to první ukradené tágo používá jako Gandalfovu hůl, když si hrajeme na *Pána prstenů*.

Rozhovor o kulečnickových tágách náhle přeruší hlasité zvuky z obývacího pokoje. Okamžitě jsem tu skladbu poznala — je to tátovo nejnovější demo, píseň nazvaná „Bombardování“. Konkurz už očividně začal.

Ještě donedávna bylo „Bombardování“ sentimentální písní ve středně pomalém tempu, ale pak táta narazil na svých klávesách Yamaha na nastavení „reggae“ — „No to mi ho vyndej, tenhle čudlík umí Bobbyho Marleyho!“ — a původní aranžmá přepracoval.

Je to jedna z tatkových „politických“ písní a je zatraceně dojemná: první tři sloky jsou napsané z pohledu jaderné bomby, která byla svržena na ženy a děti ve Vietnamu, Koreji a Skotsku. V těchto třech slokách si bomba lhostejně představuje zkázu, kterou způsobí. Tyto pustošivé následky tatka vypráví s použitím „robotického“ efektu na mikrofonu.

„Kůže se vám málem škvaří/Lidem se jen sotva zdaří/pochopit, co to má znamenat/a jestli se země ještě někdy bude zelenat,“ oznamuje bomba roboticky smutným hlasem.

V poslední sloce si bomba náhle uvědomí pomýlenost svého konání, vzbouří se proti americkým ozbrojeným

silám, které ji stvořily, a rozhodne se vybuchnout ve vzduchu — a užaslé, vyděšené lidi na zemi oblaží duhovými ohňostroji.

„*Místo exploze a smrti — budu explozí radosti,*“ zní v posledním refrénu za doprovodu opakujícího se riffu hraného zvukovým rejstříkem číslo čtyřiačtyřicet: „Orientální flétna“.

Táta ji považuje za svou nejlepší píseň. Dřív nám ji hrával každou noc před spaním, jenže pak Lupin začal mít noční můry o hořících dětech a opět se počurával.

Vracím se do pokoje se dvěma do poloviny plnými sklenicemi piva a úklonami. Očekávám, že uvidím Rocka Perryho naprosto nadšeného z „Bombardování“, ale místo toho vidím, jak na něj táta řve.

„Tak to teda ne, kamaráde,“ překřikuje hudbu. „To ani náhodou.“

„Pardon,“ omlouvá se Rock. „Já jsem to nemyslel —“

„Ne,“ kroutí táta pomalu hlavou. „Prostě ne. To nejde. To fakt nemůžeš.“

Krissi, který celou dobu seděl na gauči s lahví kečupu pro případ, že by si Rock Perry chtěl dochutit špagety, mě šeptem zasvěcuje do situace. Rock Perry právě přirovnal „Bombardování“ k písni „Another Day in Paradise“ od Phila Collinse, čímž tátu naprosto rozlítíl. Což je podivné, protože tatka má Phila Collinse docela v oblibě.

„Jenže on není Bobby,“ povídá táta. Na chvíli pevně smkne rty, vypadají jako tence pokryté pěnou. „Já tady mluvím o revoluci! Žádné kraviny jako ‚Oblek není vyžadován‘,“ vykřikuje a naráží tím na název jednoho z Collinsových alb. „Mně jsou obleky u prdele. Já ani oblek nemám. Nevyžaduju, abyste po mně nevyžadovali oblek.“

„Omlouvám se... Jen jsem chtěl říct... Vlastně mám Phila Collinse docela rád...“ vysvětluje Rock bezradně. Ale táta mu vzal talíř se špagetami a tlačí ho ke dveřím.

„Jak myslíš, ty zmrde,“ říká mu. „Jak chceš. Zmrde. Klidně táhni do hajzlu.“

Rock nerozhodně postává ve dveřích — je na vážkách, jestli to má být vtip, nebo ne.

„Ne — klidně táhni do hajzlu,“ opakuje otec. „Táh—ni do hajz—lu.“ Pronáší to s čínským přízvukem. Nejsem si úplně jistá proč.

Na chodbě k Rockovi přistoupí máma.

„Moc mě to mrzí,“ omlouvá se a je vidět, že je v tom zběhlá.

Rozhlíží se okolo a hledá něco, čím by mu to mohla vyhradit. Potom popadne trs banánů z přepravky, která leží v chodbě na zemi. Ovoce vždycky nakupujeme celou bednu, na trhu pro obchodníky. Otec má falešnou kartičku, podle níž je provozním obchůdku s potravinami ve vesnici Trysull. Otec pochopitelně provozním obchůdku s potravinami ve vesnici Trysull není.

„Prosím, vezměte si je.“

Rock Perry chvíli na mámu s banány v ruce jen tak civí. Matka stojí v popředí jeho zorného pole. Za ní se míhá otec, který pečlivě nastavuje všechny páčky na stereu na největší hlasitost.

„Tak teda... jeden?“ snaží se Rock Perry navrhnout umírněně.

„Prosím,“ říká máma a tiskne mu do ruky celý trs.

Rock Perry si je vezme — očividně je pořád naprosto zmatený — a kráčí po cestičce pryč od našeho domu. Je sotva v půli cesty, když vtom se ve dveřích objeví otec.

„Protože — TOHLE JE MŮJ STYL!“ pořvává na Rocka.

Rock se dá do mírného poklusu a spěšně přebíhá silnici i se svými banány v hrsti.

„TOHLE JE MŮJ STYL! TOHLE JSEM JÁ!“ volá táta dál na celou ulici. Záclony v oknech sousedů se s trhnutím odhruňují. Paní Forsythová stojí na prahu se svým klasickým nesouhlasným výrazem.

„TOHLE JE KURVA MOJE HUDBA! TOHLE JE MOJE DUŠE!“

Rock Perry míří k autobusové zastávce na protější straně ulice a čím dál víc se krčí, až ho skryje křoví. Vydrží v této pozici tak dlouho, dokud nepřijede autobus číslo 512. Víím to, protože ho s Krissim pozorujeme z okna svého pokoje v patře.

„Taková škoda — šest banánů,“ uvažuje Krissi. „Mohl jsem si je dávat s vločkami celý týden. Fakt super. Čekají mě jen další nehorázně mdlé snídaně.“

„DAL JSEM DO TOHO CELÝ SRDCE, KURVA!“ huláká otec na odjíždějící autobus a buší si pěstí do hrudi. „Víš, cos tady nechal? MOJE SRDCE, DO HAJZLU!“

Zhruba půl hodiny poté — když se „Bombardování“ chýlí ke konci po triumfálním dvacetiminutovém finále — táta vyráží znovu ven.

Jde svému srdci opět dotankovat šťávu, do téže hospody, kde objevil Rocka Perryho.

„Možná se jde kouknout, jestli tam nezůstalo Rockovo dvojče, které by mohl obtěžovat teď,“ podotýká Krissi jízlivě.

Starouš se odtamtud vrací až v jednu. Že je doma, jsme poznali podle toho, jak dodávka narazila do šeríku u příjezdové cesty. Pak otec s typickým křupnutím zatáhl ruční brzdu. Křupavý zvuk ruční brzdy z volkswagenu známe, už jsme ho slyšeli mnohokrát.

Když ráno sejdeme dolů, uprostřed obývacího pokoje stojí obrovská betonová socha lišky. Chybí jí hlava.

„To je dárek pro mamku k výročí,“ vysvětluje táta. Sedí na schůdku ve dveřích na zahradu a kouří. Má na sobě můj růžový župan, který je mu malý, takže mu z něj čouhají varlata. „Mám vaši mámu hrozně moc rád.“

Šlukuje a vzhlíží k nebi. „Jednou si budeme žít jako králové,“ tvrdí. „Jsem parchant Brendana Behana. A všichni tihle zmrdi se mi budou klanět.“

„A co Rock Perry?“ ptám se po dvouminutovém mlčení, během nějž jsme si představovali naši nevyhnutelně šťastnou budoucnost. „Myslíš, že se ozve?“

„S takovýma kecalama já kšefty nedomlouvám, holčičko,“ odpovídá mi rozhodně otec, stahuje si župan přes koule a dává si dalšího práška z cigarety.

Od strýce Aleda, který má známého a ten zase dalšího známého, jsme se později dozvěděli, že Rock Perry se opravdu jmenuje Ian a vůbec nepracuje pro nahrávací společnost, nýbrž je prodejcem příborů ze Sheffieldu. Jediný „kšeft“, který by nám tudíž mohl zařídit, je osmaosmdesátidílná sada postříbřených nerezových příborů v hodnotě devětapadesáti liber s promo slevou čtrnáct a půl procenta.

A proto teď ležím v posteli vedle Lupina a dopřávám si tuto malou, tichou masturbační seanci. Napůl proti stresu, napůl pro potěšení. Protože jsem, jak jsem si poznamenala do deníku, „beznadějná romantička“. Když nemůžu jít na rande s klukem — je mi čtrnáct a žádné rande s klukem jsem nikdy neměla —, tak můžu jít na rande aspoň sama se sebou. Na postelové rande, tedy: udělat si to sama.

Když se udělám — představuju si při tom Herberta Viola ze seriálu *Měsíční svět*, který má podle mě moc laskavý obličej —, urovnám si vyhrnutou noční košili, dám pusy spícímu Lupinovi a pak usínám.